

Magnus Jansson
Magnus Opus

III. Mars

1/3 2008, drama:

Slå håll på fienden

Roller: En manlig röst, en kvinnlig röst, ljudet av barnröster och andra ljud

Det är svårt att säga något säkert om scenen. Det är så mörkt. Det går inte ens att avgöra om det är inomhus eller utomhus. Kanske är det ett bombat hus där tak och fönster blåsts bort i en detonation? Bara små nyanser i mörkret.

En manlig röst: Vi har år bakom oss. Och vi har år framför, kanske oss. Fienden finns där ute. Vi har upptäckt honom. Men så länge det är mörkt kan vi inget göra. Ingenting. Det är därför jag sitter här och talar. Ut i mörkret. Vi har förberett oss, men nu väntar vi bara.

Ljudet av barnröster. De tycks inte vara verkliga utan det är snarare som om de kom ur en radio eller tv. Barnen låter muntra. Man hör små skratt här och där.

En manlig röst: Vi ska slå håll på fienden. Vi har den uppgiften. Vi har tagit på oss detta. Vi vilar nu.

En kvinnlig röst: Kommandot. Vi väntar på en order. Vi har inte fått ordern. Var kan de vara? Vi är oroliga. Så många gånger som vi hunnit bli överraskade av andra omständigheter som vi inte känt till i förväg. Nu skulle det finnas ett tillfälle. Vi väntar bara på att det ska bli dag igen. När ljuset kommer slår vi till.

Ljud av barn igen. Nu är det skrik. Hjärtskärande skrik. De tonar bort.

En manlig röst: De har gått bort. De finns inte längre. Vi har bara ett mål kvar. Men för tillfället är vi förhindrade. Vi vilar och väntar. Fienden är identifierad. Vi väntar på att kunna slå till mot honom. Lite ljus är allt vi behöver och tiden står på vår sida. Om inget oförutsett händer.

En kvinnlig röst: Jag har haft två barn. De är inte här längre. Jag har lämnat dem. Men i morgon får jag kanske se dem igen. Jag har inte något annat att se fram emot. Vi måste hinna montera upp våra vapen och sedan ska vi slå håll på fienden.

/---/

1/3 2008, roman:

/---/

Bered dig på en överraskning! Det har hänt något fantastiskt och du måste komma ut och se på hur vi firar. Kom! Varför sitter du här och tjuvar? Vad har vi gjort? Kom ut! Bry dig inte om det där. Vi har kommit över det nu. I alla fall har *vi* kommit över det. Varför kan du inte glädjas med oss? Vi vill ha dig med! När det kommer så många och så sitter du inne och vill inte visa dig. Det är inte så bra. Vi vill inte ha det så. Kom, och se vår överraskning! Det är storartat. Fantastiskt.

/---/

1/3 2008, diktsamling:

Har du någon röst som räknas?
/Canto general/

1.

Befinn dig. Klarvaken.

När trossen dragit förbi är allt en lervälling och

du

kan

inte

gömma dig.

2.

Nu talas det fort. Nu långsamt. Nu fortare igen. En rytm. Pauser.
Kontrollpunkter. Nu fortsätter talet. Vi förklarar oss. Vi kan för-
klara allt.

3.

Det är inte en enskild röst. Som räknas. Flera hundra tusen miljoner
måste det vara. I en enda klunga. Med en enda tunga. Försök igen.
Försök flera gånger. Många. Flera hundra tusen miljoner gånger.

2/3 2008, drama:

Här finner vi vad vi söker!

Roller: Hertigen, Karl Svensson (försäljare), Minou (hushållerska hos Hertigen)

Scenen: Entréhallen på en herrgård. Försäljaren Karl Svensson har just stigit innanför dörren. Minou vid dörren. Hertigen på väg fram mot de andra inifrån huset.

Hertigen: Vad är det om Minou? Är det elverket?

Minou: Nej, hertigen. Det är en Karl Svensson. Försäljare.

Hertigen: Fy tusan. Vad säljer ni karl? Jag har allt redan.

Karl Svensson: Lugn i stormen. Jag måste väl åtminstone få säga några ord innan ni visar ut mig igen. Jag har rest långt för att komma just till er, min herre. *Tar av sig rocken. Vänder sig till Minou* Tar ni den här, tack!

Minou: Javisst. Tack. *Hon tar emot Karl Svenssons rock*

Hertigen: Nå, ta inte illa upp. Hur var namnet igen?

Karl Svensson: Karl Svensson. Försäljare.

Hertigen: Av vadå om jag får vara så näsvis?

Karl Svensson: Det är lite svårt att förklara. Låt oss börja i en annan ände. Vad är det vi alla saknar och som vi till dags dato inte kunnat köpa för pengar? Vad är det alla innerst inne önskar sig?

/---/

2/3 2008, roman:

/---/

Nu betalar det sig. Kraftigt. Eberhard har två. Edvard har tre. Manfred har två. Olle fyra. Och så vidare. Med ett sammanfattande ord vill man utbrista: BINGO! Ja, det är kanske inte det mest välfunna ordet, det erkännes, men det uttrycker en stor del av den spontana känsla som jag tror att vi alla känner i ett ögonblick som detta.

/---/

2/3 2008, diktsamling:

Ett näs. Så smalt.

*

Stammar står höga och mörka.
Ljuset når inte fram.
Galler i tillvarons djungel
hindrar och retar mig.

Bryt alla stängsel och portar.
Stegvis vi knatar dit
där vi får dela ut rosor
bara till var och en.

*

Kontraktsbrott.

*

Knallar.

3/3 2008, drama:

Vidsyn

Roller: Mikael

Scenen: I badrummet.

Mikael: Hm, mm, hm: "where have all the flowers gone?" *paus* Jag ser ett ansikte i golvet.
Det är ett kvinnohuvud med ett-svart-öga, litet som ett pepparkorn. En mun, nej ingen mun.
Och nu! Är det borta.
/---/

3/3 2008, roman:

/---/

Iiiiiii. Nu far vi iväg på semester igen. Det är mina bröder och systrar, min mamma och pappa och farmor. Det bär iväg. Vi har tänkt åka till Bjärehalvön. (Vi har varit där förut och campat.) Min lilla syster Mina äter glass och bröderna surar för de har redan ätit sina. Stora syster får sitta fram med mamma som kör. Pappa och farmor sitter i husvagnen och spelar kasino. Det tror jag åtminstone. själv får jag sitta och trängas med småungarna här i baksätet och Mina stänker strössel i min anteckningsbok hela tiden. På Bjärehalvön kommer vi att vara om så där fyra timmar ungefär. Det har jag beräknat. Jag har hand om kartboken och jag har räknat alla Texacomackar som vi kommer att passera. Det är tolv stycken om jag har räknat rätt.

Vi kommer att behöva stanna snart för att tanka. Jag skulle tro att det är tre kilometer till nästa Texaco.

/---/

3/3 2008, diktsamling:

Ordbildning

*

Vadställe i stället för cykelstället i ordningställs

*

Matsked med maskerad maskeringstejp i matt sken

*

Fartyg tyglat i tacklad tågordnings farbara farvatten

4/2, 2008, drama:

/---/

Hertigen: Det menar du inte!

Minou: Herre min je!

/---/

4/3, 2008, roman:

/---/

Vad håller vi på med? Är det riktigt klokt? Nu ska vi förhandla. Det blir tråkigare så.
Förvandlingar och förutsägbara bud. Man menar att det är till fördel. Jo, jo.

/---/

4/3, 2008, diktsamling:

Kanonisering

*

Bisarrerier. Det hänger en tung dimma över scenen.
Vi finner oss.

*

Klart väder. Och nu börjar den stora utmaningen. Det
är inte svårt att skriva. Men vi måste anstränga oss
till det yttersta för att säga något substantiellt.

*

Man finner krut.

5/3 2008, drama:

Hötorgskonst

Roller: En pojke tonåring och en flicka tonåring, en gammal man med hund

Scenen: Svårbeskrivligt. Men det är en slags badort. Man befinner sig på stranden men i närheten byggs något. Det är stora lastbilar och maskiner som kör hit och dit. Lite gräs och buskar. Inte någon inbjudande strand precis. Pojken och flickan kommer gående i sällskap. De stannar och tittar ut över vattnet.

Pojken: Fint att man ser vattnet. Tänk om man hade en båt. Då kunde man sticka ut en tur. Fiska kanske.

Flickan: Ja, det har du rätt i. Men tror du verkligen att det finns fisk här?

Pojken: Finns det vatten så finns det väl fisk också. Men det finns ingen båt.

Flickan: Det borde väl finnas en båt om det finns vatten. Alltså jag menar – med samma resonemang som du använder.

Pojken: Vi frågar gubben där borta. Han med hunden!

Flickan: Javisst. Det kan vi väl göra.

De går fram till mannen som också stannat nere vid vattnet och låter sin hund dricka och promenera ut i vattnet en bit.

Flickan: Hej. Får vi fråga om det finns några båtar här omkring?

Gubben: Nej, inte numera. Det här har varit en riktigt livlig plats förr. När jag var barn fanns det flera båtar. De gick ut på morgonen och kom hem på kvällen.

Pojken: Fiskade de?

/---/

5/3 2008, roman:

/---/

Skapa efter modell. Det är modellen! Vi har bara glömt bort hur man gör. Eller hur? Nu sätter vi igång. Det krävs en modell förstås. Var hittar vi en sådan? Ska det vara ett ting eller en person? Person förstås. Det är bara människor som är värda att avbilda. Konsten är inte till för att avbilda djur, landskap och växter. Det ska vara karaktärer. Nu gäller det att hitta en riktigt karaktäristisk karaktär.

/---/

5/3 2008, diktsamling:

Det är inte ord som kommer ut –
det är snor. Jag står inte ut.

*

Har någon förlagt ett grytlock?
I så fall har jag det nog på huvudet.

*

Det blir inte bättre än så här. Det blir inte
bra. Och det blir inte bättre. Än så här.

6/3 2008, drama:

/---/

Bellman: Jag har inte gjort nåt!

Tysken: Du fuskade. Erkänn.

/---/

6/3 2008, roman:

/---/

Min syster hade en docka. Den hette Anders-Knut efter en farbror till oss som gett henne den en gång. Jag spräckte huvudet på Anders-Knut en dag när vi lekte. Jag var arg och det var mitt fel. Men det här var på sjuttioalet och på något sätt fick jag det till att det inte var gjort ”med mening”. Kan någon begripa vad vi gör avsiktligt och vad som är oavsiktligt. Vad är det som bara händer?

/---/

6/3 2008, diktsamling:

Det finns en liten värme kvar inne i den stigande versen.

Man kan tycka vad man vill, men så är det.

Det går att bli berörd av den där lilla lågan. Det finns hopp.

Men historien lägger sig som ett flak kalk eller grus

över den. Men om man törs läsa så finns den där. Under allt.

*

Den fallande versen är mer illa ute.

Det knastrar om den och knakar och bräker.

Finns det någon räddning så är det i själva berättelsens
saftighet.

*

Den fria versen tar vi för given. Den kan vara

hur som helst och värmer ungefär som H&M:s

senaste kollektion: litegrann eller lite mer.

7/3 2008, drama:

Frånvaro

Roller: Jag, du och någon

Scenen: Alla sitter i samma soffa.

Jag: Det är väl rimligt att kräva att jag säger något. Jag är ju jag.

Du: Ja, nog är det så. Det finns inget skäl för mig att driva på.

Jag: Pust. Jag säger ”pust”. Hör ni det?

Du: Det hörs. Tydligt. Det är inte utan att man kan tycka att du sparkar in öppna dörrar.

Jag: Jag vet. Jag kan inte rå för det.

Du: Nej, så är det antagligen.

Någon: I konkreta fall blir kontentan densamma. Piprökning till exempel. Eller bibelexeges. Nu lider vi av allsköns kval. Men vi måste alltså se framåt. Alltid framåt. Det är sunt att vara misstänksam mot det gamla. Under inga omständigheter är det försvarbart att...

Jag: Vilket skitprat. Lyssna på mig. Här kommer det. Nu. Nu kommer själva det...

/---/

7/3 2008, roman:

/---/

Hur står det till? Vad ska vi ta oss till? Vi frågar och frågar men de som bygger broarna, vägarna, husen, bilhallarna, kanalerna, imperierna, stadsportarna och öltälten. Vi säger: sluta att kritisera oss. Vi är entreprenörerna. Vi finner ut. Försök kontrollera oss, den som kan. Jag har inte någon som helst anledning. Du fattar: Det finns inga regler längre. Jo, det jag skulle säga är att de som bygger inte kan hålla på och bry sig om hur vi mår. Det kommer, som man säger, ”på ett ut”. Det är ett konstigt uttryck. ”På ett ut”.

Ylva kände hur det svindlade. Hon tog sig för huvudet. Nu är det nog. Med Hans och hans idéer blev världen så krånglig. Aldrig hade hon tänkt sig livet så. Vem säger vad egentligen? Så tänkte hon och där var det stopp. Vägs ände. Hon skämdes inte. Vad skulle hon ha haft för anledning till det? /---/

7/3 2008, diktsamling:

Med Pogues. Shane MacGowan.

*

Hör hur det knarrar. I dörrar och i
rösten. Det finns

våld.

*

Två saker vill vi uttrycka:

*

Det blir en kvävning. Somt går fram
somt går inte fram. Det är så ointagligt.

8/3 2008, drama:

En lax på pajen

Roller: Knut Hamsun, Pan, kramhandlarens dotter

Scenen: I den nordnorska naturen.

Pan: Jag är inte van att tala så mycket. Det blåser ett hårt väder idag. Vinden kommer från väster och jag har skjutit en ripa.

Kramhandlarens dotter: Ja, det är besvärligt. En ripa. Tänk ändå. Ni har inte ont om mat, alltså?

Knut Hamsun: Nej, det har han inte. Och för övrigt vill jag påstå att det inte kan gå riktigt illa för "Pan" eftersom jag har påtalat att detta är en: EPISOD.

/---/

8/3 2008, roman:

/---/

Kan vi ta det för givet? Jag har inte varit med om någon vendetta förut. Är det värre än hämnd? Efter några timmar gick månen upp och det blev ljusare. En liten ljusning syntes också för våra hjältar. Inte för att jag hade så stort hopp om att det hela skulle avlöpa väl, men de andra i kommandot hade märkbart uppmuntrats av den senaste tidens händelseutveckling.

/---/

8/3 2008, diktsamling:

Episod

1.

Det kommer att bli en riktigt irriterande sak, så småningom.

2.

Hon vill hosta, men kan inte riktigt.
Jag har suttit bredvid min syster och

jag har matat henne med chips. Det
är både outhärdligt och härdligt.

3.

Che Guevara är en historisk person. Och
han är mig likgiltig. Nästan. Nu kommer

det riktigt otäcka. Men vi är experter på
att ta loven av det onda. Vi skrattar det

i ansiktet. Implicit.

9/3 2008, drama:

En face

Roller: Jag och min spegelbild

Scenen: Turkiskt bad. Nej, förresten. En betongförort. Nej, förresten: En illgrön studieceld.

Jag: Det kommer bättre uppslag längre fram tror jag. Nu är det en torka som råder. Vi sitter här och stirrar på varandra och det finns väldigt få saker som vi har lust att "verbalisera", ens.

Spegelbilden är helt stilla och svarar naturligtvis inte.

9/3 2008, roman:

/---/

De här gatorna. Vilken möda. Nu kommer jag att säga det som ingen får säga: Det har funnits andra människor här. Generationer av döda har vistats här. Här, här och ändå inte här. Det sitter två syskon där borta. De har svultit i en vecka. Deras föräldrar är borta. De vet inte när eller om mor och far kommer tillbaka någonsin. Klipp! Hundra år senare: en gammal man karvar med sin slidkniv i väggen. I distraktion. Han håller på att tappa sansen. Det är dags för honom att gå. Bort. Klipp. Här så och på andra platser: Så.

/---/

9/3 2008, diktsamling:

Harmen

*

Att synonymer. Ett viloläge vid sidan om det ut-
tjatade.

*

Det kommer fler ord än någon kan intressera sig för. De väller ut.
I kontrast: Isen och vinden. För att inte tala om:
Vätan. (Det är nog mitt nya tema...)

*

Låt oss använda kolon. En portal till det väsentliga?

10/3 2008, kommentar:

Det blev en soffkväll framför tv-n till slut. Jag kan hinna med flera olika idéer om vad jag ska använda kvällarna till och så blir det i alla fall på ett sätt som jag inte hade tänkt mig. Nu skulle jag gå och lägga mig men så kom jag på att jag inte skrivit idag! Det var nära ögat. Koncentration nu.

10/3 2008, drama:

Fyndplats

Roller: En indisk man, en indian och en indonesisk man

Scenen: Ett ruinlandskap. Vissa detaljer antyder Europa. Romersk arkitektur.

Indiern: Så här levde de alltså. Jag menar: Detta är resterna.

Indonesen: Jag har undrat mycket. Nu är det ändå svårt att förstå. Man vet inte vart man ska vända blicken. Eller rättare sagt: Man vet inte vart man ska fästa blicken. Det är en enda röra. Dystert. Verkligen dystert.

Indianen: Tycker du det? Jag njuter. Det är vackert och det är samtidigt härligt att det är förbi. Med dem.

Indiern: Det håller jag inte med om. Jag tycker det är sorgligt och jag har faktiskt dåligt samvete.

/---/

10/3 2008, roman:

/---/

Blindheter och fantasmagorier i stor stil. Det kommer en skymning fylld av de märkligaste syner. Kanonkrevader och bristningar i berggrunden. Men också viskningar och korta kommandon. Framförallt kommandon. Högre eller lite lägre uttalade. Men metalliskt tydliga. Som genom konservburkar. De kortfattade koderna. Storstilat.

/---/

10/3 2008, diktsamling:

Bredvid en annan.

Notapparater. Stråkar i rörelse och ändå
tystnad.

*

Cirklar omkring ett och

annat som förlorar sig i om-
givningen.

*

Bräckt. Obruten barock. Musik för
en annan mun än min.

11/3 2008, drama:

Ylle

Roller: en australiensisk direktör för en exportfirma, ett får

Scenen: En väggkant ute på den australiensiska landsbygden (kan man tala om en australiensisk "landsbygd" överhuvudtaget, det kanske är löjligt eftersom hela landet är så dominerat av icke-stad?)

Direktören *har stannat och parkerat sin bil vid väggkanten*: Nu har de börjat bojkotta oss. Ska verkligen vi behöva lida för det här? Jag förstår absolut ingenting. Du! Kom igen! Håll med mig. Give me a sign! Hey!

Fåret står på andra sidan ett stängsel och stirrar stint på direktören. Solen gassar förstås och det är outhärdligt varmt. Man hör andra får bräka på avstånd, men vårt får förhåller sig avvaktande.

Direktören: Du kanske tror att jag är berusad? Det är jag inte! Hör du det?! Jag är bara helt jävla asförbannad och försöker få lite medhåll från din sida. *kort paus* Nå? Vad säger du? Vill du förlora jobbet, eller? Vad ska vi ta oss till? Det är ju noga räknat du och jag som håller det här landet igång. Annars vore det bara auberginer och kängurur...

Fåret säger inget. Men hon tänker ungefär så här: - Vad ska jag säga? Han har ju aldrig förstått hur det fungerar. Vi har helt andra planer, ursprungligen, än att bli infångade, klippta, slaktade och så vidare. Hur kan han för ett ögonblick inbilla sig att vi har något gemensamt? Jag menar som partners?

/---/

11/3 2008, roman:

/---/

Hur står det till, frågade han blygt. Jo tack bra, allt är väl bra egentligen, svarade hon med en beräknande glimt i ögonvrån. Det är inte varje dag man ärver en fyrhjulsdriven bil som inte har gått mer än 2000 mil. Det är alltid något att glädja sig åt. Nu kan jag sköta transporterna på ett mycket bekvämare sätt i fortsättningen. Han stirrade tillbaka på henne, förundrad. Det hade alltid varit svårt för honom att riktigt förstå vad hon syftade till. Han hade förstätt en död makrill, ett berg av konfetti eller en koleraepidemi bättre än han förstod henne.

/---/

11/3 2008, diktsamling:

Att tänka på

*

Skrubbskädda. Piggvar. Rödspotta.

*

Nu vinglar vi in i grönskan utan att vi märker det.
Det kommer smygande i leran och det gråa diset –

en ljumhet.

*

Sen står vi där med svettiga pannor
och den övriga kroppen fryser av

värme.

12/3 2008, drama:

What a traffic!

Roller: Taxichauffören, gäster av olika slag

Scenen: Vi färdas per buss. Alla i samma båt.

Taxichauffören: Vi har ett mål gemensamt. Förlåt att jag säger det.

En gäst: Det är ok för mig. Vi vinner på det.

En annan gäst. Respekt! Jag kräver en viss respekt. Faktiskt.

/---/

12/3 2008, roman:

/---/

Det är feber. Voi vittu. Det är kanske det enda vi kan säga om det här. Någonsin. Det finns gränser. Stockholm central. Vad kan vi göra åt det egentligen?

/---/

12/43 2008, diktsamling:

Kontrollfunktion

Vad skapar vi för samhälle?

*

Nåd. Kan vi be om det?

*

Betraktelser. Konservatism och ockultism.
Trasigheter. Ja.

13/3 2008, drama:

Revueltas

Roller: två spanska damer, en adelsman, två hundar

Scenen: Det är ett grått och molnigt väder. Landskapet domineras av kullar och små trädgångar och däremellan böljande grässlätter. I förgrunden ett lusthus i en karakteristisk spansk arkitektur. En adelsman med två hundar kommer gående och stannar utanför.

Adelsmannen: Vad har vi här att göra, egentligen? Det är författarens replik, jag vet det. Men under rådande omständigheter väljer jag att bortse från det. Ni, mina två hundar är de enda vänner jag har kvar. Förstår ni det? Om jag inte blir emottagen här som det passar sig så kommer jag inte att veta vad jag mer har i denna världen att göra. *Adelsmannen knackar försiktigt men distinkt på dörren till lusthuset.*

En spansk dam: Kom in! Men lämna hundarna utanför är ni snäll.

Adelsmannen: Nå då så, jag kommer in. Skönt.
/---/

13/3 2008, roman:

Landskapet

Motto:

”Mot alla åsikter står en stor sanning.”

-Baron von Thunder-ten-Tronckh

Kapitel ett

När två år hade gått blev vi inbjudna till de nygifta. Det var rörande naturligtvis, men alldeles för sent påkommet. I själva verket hade vi förväntat oss en inbjudan mycket tidigare. Att Susanne och Juan skulle bete sig på det här sättet var väl i och för sig väntat. Tidigt om morgonen den 2 april kom ett bud med beskedet. Min far tackade genast ja och så var det hela bestämt. Vi skulle komma på lördagen samma vecka och det var fråga om en supé för bara oss.

Min mor hade varit sjuk en längre tid och vi hade ibland fruktat för hennes liv. Det var en underlig sjukdom vilken försatte hela familjen i ett spänningsläge som var nytt för oss. Denna vår hade dock hennes tillstånd betydligt förbättrats. Men hon var svag och en stor diskussion utbröt om huruvida hon skulle stanna hemma eller följa med in till staden. Min lilla syster Therese förmanade min far och anklagade honom för att vara grym som förväntades sig att en konvalescent som mor skulle utsätta sig för något sådant. Självt var jag mest upptagen av det etikettsbrott som den sena inbjudan inte på något sätt kunde släta över. I sådana här fall fanns en oavvislig tradition: Brudens familj skulle vara de första att besöka det nya parets hem. Så hade det alltid varit och det fanns ingen anledning att overse med hur dessa två, min syster och nye svåger, på detta sätt markerade vår obetydlighet.

Fredagen före vår planerade avfärd hade jag bestämt mig för att /---/

13/3 2008, diktsamling:

Racine

Rötter. Jag kommer att tänka på
Alex Haley och hans fina bok om

Kunta Kinte (hette han verkligen
så?) Hur som helst var det en

bok som vi högläste hemma när
jag var liten. Eller kanske inte

så liten, egentligen. Jag har för-

stått senare att pappa brukade hoppa
över vissa saker i boken. En sådan

omtanke kanske har kommit i oför-
tjänt vanrykte?

*

Nu har tvåradningarna kommit till-
baka. Jag undrar ibland över om

hur många stavelser jag låter det
bli innan jag byter rad? Det skulle

ju lätt låta sig göra att räkna. Men
jag ids inte.

*

Är verkligen danska ett svårt språk?
Idag blev jag konfronterad med

detta. Men i Norge och Danmark
läser man ju svenska. Beror det

på att svensk litteratur är så mycket
viktigare? Kan knappast tro det.

14/3 2008, drama:

Kontroll

Roller: publikrepresentant, producent, regissör, kritikern, skådespelare, kulturpolitiker

Scenen: En äng. Alla sitter och det pågår en picknick.

Producenten: Skål! Vi ska väl skåla för att produktionen är klar?

Regissören: Mmm, kanske det.

Kulturpolitikern: Javisst! Bra idé. Skål för fan!

Publikrepresentanten: Ja, om ni säger så. Men det vore roligt att få se själva filmen. Kanske är det för tidigt att skåla...

Kritikern: Jag har sett den. Den är bra, tro mig.

Publikrepresentanten: Ja, då så. Skål!!

Regissören: Vi kanske borde försöka få med skådespelaren också. Hallå där! Vakna! Sover du?

Skådespelaren: *ZZZZZ*

/---/

14/3 2008, roman:

/---/

It's a hard rain's gonna fall. När man besöker Neringa är det viktigt att ha alla sinnen öppna och att inte inbilla sig för mycket. En viss valhänthet, blygsamhet och ett lyssnande sinnelag kan hjälpa. Det kan leda till att man hamnar på en restaurang som knappt är öppen och där den bästa tänkbara mat serveras tillsammans med ett glas öl. Det är under sådana omständigheter svårt att förfalla till självförhärligande. Man kan inte inbilla sig att man har en stor och viktig uppgift här i världen. Det är snarare så att kryphålet uppenbarar sig i form av något som till ytan liknar likgiltighet från omgivningen. Ett barr på Neringa visar dig ett barr på Neringa och kanske porten till ett något annorlunda perspektiv. En annan synvinkel än den du är van vid.

/---/

14/3 2008, kommentar:

Varför är ”kontroll” mitt grundord? Om jag bara börjar från början och tänker så kommer det ordet. Det mest naturliga ordet.

14/3 2008, diktsamling:

Bokstäver i hastigheten

1.

Två eller tre kommer i taget. Nu är det igång. De är godtyckliga och jag försöker

vränga dem till ord.

2.

För att utgå från djuren. Men vilka former ska språket ta sig för att kunna skildra?

3.

Nu har vi snålt om tiden. Jag och bokstäverna. Vi kryper omkring

varandra.

15/3 2008, drama:

Strömmen

Roller: Karl, en man i femtioårsåldern som fiskar på fritiden
Monika, en kvinna i sjuttioårsåldern som bor vid älven
Patrik, en ung kille (17-18 år) som promenerar förbi

Scenen: Det hela utspelar sig vid en svensk älv ganska långt norrut. Det är en mulen dag och regnet hänger i luften. Det börjar bli höst och Karl står med sitt kastspö och kastar ut i älven. Han är klädd i fiskarkläder. Plötsligt dyker Monika upp. Hon är ute och plockar svamp. Hon har en svampkorg dinglande på armen. Hon får syn på Karl och går fram mot honom.

Monika: Hej.

Karl: Hej, hej.

Monika: Får man någon fisk här nuförtiden?

Karl: Ja då, det händer. Men idag är det väldigt lugnt. Det kanske börjar bli för sent på säsongen?

Monika: Jag vet inte. Men min man sa alltid att man kunde fortsätta att fiska fram till det första snöfallet. Och dit är det nog långt ännu.

Karl: Ja.

Patrik dyker upp från det andra hållet. Han får syn på de andra två och stannar till. Han ser sig omkring och tvekar. Sen går han försiktigt fram till Karl och Monika.

Patrik: Hej.

Karl: Hej på dig du!

Monika: Hej. Det var värst. Här är rena folksamlingen idag tror jag.

Patrik: Strömmen har gått därhemma och jag tog en promenad.

Karl: Var bor du?

Patrik: Inne i samhället. I lägenheterna nere vid bron. Det är konstigt att strömmen kan gå när det är så här lugnt. Jag vet inte. Man kanske borde ringa och felanmäla. Är det någon av er som har en telefon på sig?

Karl: Nej, tyvärr. Jag har aldrig med mig telefonen när jag fiskar.

Monika: Nej, jag har inte heller någon. Jo, hemma förstås. Jag skulle kunna ringa när jag kommer hem. Men fungerar inte din telefon heller?

Patrik: Jag har ingen. *han ser lite besvärad ut när han säger det* Det har inte blivit av att skaffa telefon. Jag har nyss flyttat in och så där...

Karl: *ropar till plötsligt* Oj, nu är det visst napp här. Nu ska vi se...

Monika och Patrik tittar ut över vattnet. Man ser hur linan och spöet spänns. Det är uppenbart att Karl har en fisk på kroken.

Karl: Det är så strömt här. Jag måste gå lite åt sidan. Kan du flytta på dig pojk!

Patrik: *hoppas förskräckt undan* Visst, visst.

Monika: Jösses. Det är nog en stor baddare.

Karl försvinner nedströms och de andra två tittar efter honom.
/---/

15/3 2008, roman:

När ljuset återvänder

Det var en helt vanlig dag och Zacharias Gottlander hade tandvärk. Det dunkade i huvudet och det gjorde så ont att han hade svårt att avgöra vilken tand det var som värkte. Morgonen var långt liden och han borde för länge sedan ha varit på väg till jobbet i sin gamla skraltiga Saab 9000. Men allt pekade på att det inte skulle bli någon avfärd alls idag. Sjukskrivning var nog det bästa. Han hasade sig upp ur sängen och famlade efter telefonen på bordet. En smal solstrimma låg som ett streck rakt över telefonluren när han lyfte den. Han slog numret och väntade. Signalerna gick fram, men det dröjde innan någon svarade. Kom igen, tänkte han. Någon ska väl kunna svara i telefon. Åtminstone Carlsson och Åsa borde vara på plats så här dags. Men de hade bara en telefon i fikarummet och antagligen var väl alla i full gång ute på lagret.

/---/

15/3 2008, diktsamling:

Britannien

1.

Chokladmjök till frukost. Varje steg i
det nya landet är ett äventyr.

2.

Tennis. Den vita sporten med de hårda
servarna. Självkänslan växer inte precis

när man tvingas bese det ena servesset
efter det andra.

3.

Det är kvavt och fuktigt i sovsalen. Med
trötta ben och en allt magrare kassa

faller jag ihop efter ännu en dag.

16/3 2008, drama:

Som ett brev på posten

Roller: Bondeläraren, eleverna

Scenen: Bondeskolan. Ett klassrum.

Läraren: Låt er inte skrämmas av det jag nu har jag säga er. Låt det hellre bli ett varningens ord som skall återklinga i er för evärdliga tider. *konstpaus* För länge sedan levde en man som hette Torkus. Han var bonde, precis som ni och ägde en stor gård i de södra delarna. Han var alltså rik men hade inget tjänstefolk och måste därför göra allt arbetet på gården själv. Det var ett slit, som ni kan förstå! Femtio kor skulle mjölkas varje dag och så var det sådd och skörd, höbärgning och många andra göromål.

/---/

16/3 2008, roman:

/---/

En viss maniskhet; ett manerat sätt att uttrycka sig; en förvånande brist på självkänedom; en ovanlig försumlighet. Kravlöshet som normal tillstånd och så, sist men inte minst: En förbluffande ovana vid överraskningar.

16/3 2008, diktsamling:

Torka

1.

Nu blåser torra vindar i bondens tjocka hår
och narren blåser russin på pigans vita tår.

Det kan förstås bero på att natten fallit på,
men ingen kan förklara hur katten blivit grå.

2.

Skotten flyger hem så glad
och skatan äter sina blad.

En bitter kalk i strupens djup
får sällskap av en liten sup.

3.

Eljest finner vi nån annan
att försvara kaffepannan.

*

”Troligen en sump för fisk?”

”Det är gissning utan risk!”

17/3 2008, drama:

Myrslok och hund

Roller: döttrar, fru och man

Scenen: Vardagsmorgon. Frukost.

Mannen: Vill du ha juice?

Mellandottern: Öh, ja. Lite. Tack.

Äldsta dottern: Min lärare säger att myrslokar dödar hundar. Hans hund...

Frun: Marmeladen. Jaha, hans hund blev dödad.

Äldsta dottern: Ja, den låtsas sova och så... smack så sliter den upp magen på hunden.

Mellandottern: Åh, jag vill ha en hund.

Mannen: Men var han i djungeln då, eller?

Äldsta dottern: Ja han bodde ju där.

Mannen: Är han indian?

Äldsta dottern: Ja, halvindian.

Mellandottern: Han kanske trodde att det var en myra?

Äldsta dottern: Vadå?

Mellandottern: Att myrsloken trodde att hunden var en myra, alltså.

/---/

17/2 2008, roman:

/---/

Kungörelsen hade inte så stor nedslagskraft som man kunde ha trott. Det blev bara några små begränsade dammoln på övre Östermalm. Hon tyckte det var skönt att höra och samtidigt var det en vardaglig bekräftelse på att tiden hade sprungit förbi de där människorna. En kungörelse om att majestätet beslutat sig för att sälja sin sommarstuga på Öland. So what?

/---/

17/3 2008, diktsamling:

Vem fyller oss med liv?

Varje morgon vaknar vi med ett visst mått energi.
Dagen mäter ut den med mått, kaffemått. Och

på kvällen är det nästan slut, hur man än gör.

*

Vad är det för grisvärld vi lever i egentligen?
Det är en fullständigt ovärdig konstruktion. Jag

har sagt det förut och jag säger det igen.

*

”Med trumpet i fjällen”. Så hette en bok som jag hade
när jag var liten. Jag har ingen aning om vad den

handlade om.

18/3 2008, drama:

Sommarjobb

Roller: En läsande man, Linda och Rosemarie

Scenen: Tåget mellan V-ås och Ö-bro.

Rosemarie: *tänker: "han ska nog ha min plats. Ja, jag är säker på det. Åh, typ var ska vi då sitta. Suck.*

En läsande man: Det där är nog min plats är jag rädd.

Rosemarie: Kan jag sitta här? *pekar på platsen bredvid*

En läsande man: Ja, det kan jag verkligen inte hindra.

Rosemarie: Det var ju tur. *Sätter sig.*

Linda: Jag har fått sommarjobb nu äntligen. Som jordgubbsförsäljare.

Rosemarie: Nä, men va skönt! Då har du ju det fixat. Men var det inte något annat sommarjobb som du hade på gång också?

Linda: Jo, det var simlärare i K-ping. Men nu har jag varit där och bara kollat och jag vet inte hur det blir med det, typ.

En läsande man: *läser "Vandra i hans fotspår till odödlighetens enda källa. Drick där han drack, vid det sanna Helicon, naturens eget bröst."*

/---/

18/3 2008, roman:

/---/

Mitt i yttrandet finns ett kryphål ut i ett annat yttrande. Det känner jag väldigt starkt som en närvarande möjlighet. Att smita ut genom en glipa i språket, in i ett annat språk. Där råder en tillfällig stillhet och harmoni. Detsamma har jag ibland upplevt som en idé när jag anstränger mig riktigt hårt fysiskt. Att kunna springa ut ur tillvaron och in i en lite annorlunda tillvaro.

/---/

18/3 2008, diktsamling:

Kontroll

1.

Precis tokigt blev det. Alldeles galet som det utvecklade sig.

2.

Inte mindre än fem avvikelser från det man kunde ha förväntat sig.

Rimligtvis.

3.

Men låt oss följa spåret nedåt och uppåt. (Lite kött i texten.)

19/3 2008, drama:

/---/

Bergslagsgubben: Här i Norberg. Ja, fy fan.

Expediten på Konsum: Ja, så sant som det är sagt.

/---/

19/3 2008, roman:

/---/

Bergslagsgubben dyker upp i ett gathörn. Regnet strilar och han försöker tända en cigarett. Det är sent i Norberg och världen växer exponentiellt. ja, fy fan. Så är det.

/---/

19/3 2008, diktsamling:

Bergslagsgubben slår igen

Nu är det vår och gubben är ute på äventyr,
låt honom vara. Låt honom försvinna i den

spirande grönskan!

*

Vi välter, nej vi vältrar oss. Så sant.

I Norberg.

*

Utflykten går till Avesta Jernverk. Eller
ska det vara Järnverk? Jämmerverk.

Jämrans verk.

20/3 2008, drama:

/---/

Bergslagsgubben: Näe, nu ger jag mig. För gott.

Expediten på Konsum: Ja, gör det. Du är ingen bra idé noga sett.

/---/

20/3 2008, roman:

/---/

Bekänn din rackare! Ta och knyt samman dina knyten och förbind våra sår i ett aktuellt paket. Paketerna förvaras, förpackas, transporteras och förbrukas i en jämn takt om bara leveranserna fungerar. Kan du förstå ekonomin i det hela? Nej, jag kunde just tänka mig det. Men om man har en bakgrund i firmornas värld så är det inte så svårt att fatta.

/---/

20/3 2008, diktsamling:

Resande skor

*

När man får lust att förlåta ungdomen och
ålderdomen på en och samma dag. Då blir

man trött framåt kvällen.

*

Bara två är ibland tillräckligt för att
sätta alla regler ur spel. Det ena

yttrandet jagar det andra in i absurditeten.

*

Vad händer när den tredje träder in? In-
griper och säger "sin mening"? Vi kilar

vidare och vidare.

21/3 2008, drama:

Bergslagsgubben goes west

Roller: Bergslagsgubben, Kontrollmannen, Egentligenmannen, Mannen

Scenen: Ja, var befinner vi oss? Jag tror det är i Västergötland. Inte för att jag är någon expert, men låt oss säga Skaratrakten. Ute på landet. Det blåser svårt. Aprilväder. Bergslagsgubben står och gnäller utanför Konsum. Kontrollmannen och Egentligenmannen är där också, men de fungerar som lyssnare och kör.

Bergslagsgubben: Nu sluter vi ett sekel. Det är si och så många år sedan fyrverkerierna, det är si och så länge sedan vi firade slutet av ett sekel. Jisses och fy tusan. När nu morgonen kommit många år efteråt och krutröken skingras så är vi fortfarande här: I Norberg. Ja, fy fan. Men låt oss tänka oss ett annat scenario. Pondera Rio de Janeiro, par exemple.

Egentligenmannen och Kontrollmannen *i kör*:

Se, vår belägenhet! Här i alltings centrum virvlas vi upp som höstens löv i en kaskad av ord. Låt inte oss störa. Vi kan konsten att göra oss till lyssnare. Lita på det i dimman som sveper över de gamla markerna och de nya. Här syns inga katter och hundar störa vår tidiga frid framför Konsumentrén. Betrakta varuvagnarna i morgonsolen! Se hur ljuset obarmhärtigt avslöjar sin kärlek till oss som står utanför Konsum, i begrepp att hantera dagen!

/---/

21/3 2008, roman:

/---/

Med tvåhundra steg framför sig är livet fortfarande värt att leva. Han hann tänka så mycket på den korta vägen fram till stridsvagnen: Han tänkte på hur hans filosofilärare i gymnasiet hade understrukt vikten av kritiskt tänkande och beslut i enlighet med den egna övertygelsen. Han hade mjäll och stammade ibland så det var svårt att höra vad han egentligen sade. Emma hade alltid bara fnittrat åt det. Hela dagen kunde hon klucka av skratt åt den inbundna figuren och hans högtravande tal. Emma! Hur de åkte med spårvagnen och steg av vid olika hållplatser bara för glädjen att veta att de lurade världshistorien på dess determinism! Nu var det lite klarare för honom att historien verkligen innebar en prövning. Bara tvåhundra steg och så skulle han vara framme vid sitt eget ödes avgörande ögonblick. Hur många gånger hade han inte mätt ut stegens antal. Han hade verkligen funderat över hur långt det kunde vara från hans port och fram till platsen där stridsvagnen hade placerats. Varför stod den där? Det skulle han nog aldrig bli riktigt klar över.

/---/

21/3 2008, diktsamling:

Lakun

1.

Fylld av socker och grädde – i en
egen situation. Med avsomnade minnen

från världen runt omkring.

2.

Det ligger fett runt medvetandet. Fett som
vill självantända och fräsa, bubbla och koka

in i själva kroppen.

3.

Konstra. I ett ögonblicks verk med konsterna.
Varför blir det hellre ”vi” än ”jag”? Så vaknar

träden till liv.

22/3 2008, drama:

Bergslagsgubben på nya äventyr

Roller: Bergslagsgubben, Bill och Tom i Tokio Hotel

Scenen: I sminklogen hos Tokio Hotel. Bergslagsgubben känner sig obekväm.

Bergslagsgubben: Vad gäller saken? Rockkonsert, eller va'?

Bill: Yea. Very well, we are the deutsch team. Or, I mean the deutsch rock-band.

Bergslagsgubben *harklar sig*: Gulle go, ja så rockband. Men va fan. I Norberg.

Tom: Hm, what do you mean? My english is not very good.

Bergslagsgubben: Va fan. Det är lite besvärande det här. Vi kan egentligen inte säga så mycket under dessa omständigheter.

/---/

22/3 2008, roman:

/---/

-Men tänker du inte på din mor? Gör du aldrig det?

- Jo, visst. Men det är inte riktigt läge för dig att fråga om det.

- Vad menar du?

- Ja, gud vet vad jag menar. Men du kan ju alltid...

/---/

22/3 2008, diktsamling:

Med trumpet i fjällen

1.

Det är väldigt blåsig: Är det storm? Är det storm? Man undrar så mycket men sedan får man klart för sig mycket senare att det hade kunnat bli farligt. Men det tänkte man ju inte på då. När vi hade grävt ner oss så blev det lite bättre. Vi kunde göra upp en eld.

2.

Vad mitt ordförråd är torftigt.

3.

Kontrollera dina minnen och så ska du se att det ordnar sig. Ett litet tag till.

23/3 2008 drama:

Kriget och Bergslagsgubben

Roller: Bergslagsgubben, kandidat Kant, fältväbel Hegel och sergeant Fichte.

Scenen: Ett slagfält. Bergslagsgubben sammanstrålar med de andra filosoferna och följande samtal utspelar sig.

Bergslagsgubben: Va fan. I Norberg. Nu kommer det att krylla av parasiter här!

kandidat Kant: Jag har hämtat mig förvånansvärt fort från drabbningen. Jag är sugen på socker. Jag måste tänka. Om man tänker så är man och allt är antingen subjektivt eller objektivt – som jag har sagt så ofta...

fältväbel Hegel: Nåja. Låt oss inte vila på lagrarna. Vi har visserligen vunnit ett stort slag, men ännu är historien i rörelse. Det gäller att se framåt...

sergeant Fichte: Hurra! Hurra ni också pojkar: Det är en stor dag detta. Vi kan dra vissa slutsatser...

Bergslagsgubben: Va fan. I Norberg. Man blir försiktig med vad man säger i det här sällskapet. Visserligen kan allt betraktas som en illusion. Men vad hjälper det? Fy fan, i Norberg. Med trumpet i fjällen...

/---/

23/3 2008, roman:

/---/

Sommaren hade nått sin höjdpunkt, det kändes tydligt. Hans skotade ut och ställde kursen rätt igen. Ylva hade aldrig varit någon vidare navigatör. Med duggregn, en kurs mot sydost och en middag som väntade i ruffen kändes det ändå inte helt hopplöst. I tidningen stod det att man skulle vara försiktig med att elda i skärgården och det var ju inte något som helst behov av det just nu.

/---/

23/3 2008, diktsamling:

Att stava fel till ordet

1.

Med en gammal refräng kan man säga mycket.
Planera ett stort attentat i allmänhet.

2.

Kontra med kontakt och kontroll.
Findus gurka och ett stort anlagt middagsbord.

3.

Vid den yttersta spetsen. Jag (inte ”vi”) kontrollerar
situationen. Men det tär på krafterna. Tretton minus

i slutet av mars. Vem vet egentligen hur påsken be-
räknas?

24/3 2008, drama:

Naturen

Roller: En röst, ett lyssnande ansikte

Scenen: En skymning på väg mot mörker

En röst:

Jag hatar naturen. Den är grym och ociviliserad. Var och en – och alltid – som hänger sig åt gemenskap, omsorg och omtanke blir ögonblickligen straffad. Jag ser ut i mörkret och där finns ingenting att förlita sig på. Det finns inte det minsta tecken på erkänsla – eller empati. Våra försök att upprätthålla en annan ordning är dömda att försvinna spårlöst.

/---/

24/3 2008, roman:

/---/

Orden smakar illa. Jag har visst varit inne på det temat tidigare? Och det är inget att förvåna sig över. Där ute i världen väntar alla misslyckanden, övergrepp och missförstånd. Den dåliga smaken av orden är ett förebud om dem.

/---/

24/3 2008, diktsamling:

1.

Så går vi vidare mot nästa
akuta tillstånd. Beräknade och
vägda.

2.

/---/ * /---/

3.

Äntligen slut på ordandet
för idag. Men jag kommer
inte undan. Ingen gör det.

25/3 2008, drama:

Sanna vrångbilder

Roller: Den tillfällige, Kolossen, Väglederskan, två Supplikanter

Scenen: Den tillfällige reser sig upp ur sängen. går till telefonen och slår ett nummer. Han väntar på svar. Plötsligt öppnas dörren till rummet och Kolossen träder in. Utan ett ord går han och sätter sig i en fåtölj bakom Den tillfällige.

Den tillfällige: Så du är här nu igen. Jag är inte lika rädd för dig längre. Det vill jag att du ska veta, även om du aldrig svarar eller ger några tecken från dig. *för sig själv* Men svara nu då när jag äntligen kommit mig för att ringa!

Det knackar på dörren och en Supplikant sticker in huvudet.

Första Supplikanten: Är det här Den tillfällige håller till? Ursäkta att jag stör men jag behöver ställa några frågor. Går det bra?

Den tillfällige *stelt och liksom frånvarande* Yes indeed. Have a seat!

Supplikanten kommer in i rummet men finner ingenstans att sitta.

Supplikanten: Ursäkta, men var kan jag slå mig ned? Jag ska inte stanna länge och min fråga gäller...

Den tillfällige: *avbryter Supplikanten* Det går kanske bra att stå upp? *han lägger ifrån sig luren och vänder sig mot Supplikanten*

Supplikanten: Jo, det är så att jag har kommit hit och här är mina papper som jag har med mig. *börjar rota i en axelväska. Samtidig knackar det på dörren igen. En ny Supplikant visar sig.*

Andra Supplikanten: Jag kanske stör? Sorry, men jag skulle ha ett intyg och jag var här igår och då var det ingen här fast det står på dörren att det ska vara öppet alla dagar och tider.

Den tillfällige: Vi får be så mycket om ursäkt. Jag ska ringa och höra om Väglederskan kan ta emot.

Första Supplikanten: Väglederskan? Vem är det? Kanske har jag kommit fel? Jag vill i så fall också träffa henne.

Den tillfällige: Ja, Jag hoppas att hon kan ta sig an er båda två. *Lyfter telefonluren igen och upptäcker att han nu fått svar på den första uppringningen.*

Den tillfällige: Ja! Ursäkta, jag blev tvungen att lägga ifrån mig luren. Jo, jag ringer från institutet och har egentligen ett privat ärende. Det gäller en dator. Ja, den är trasig! Radiohandlaren tvärs över gatan? Visst, det verkar lite konstigt, men okej. Jaså? Ja, adjö då. *lägger på och det knackar på dörren igen. Nu är det Väglederskan som kliver in i rummet med bestämda steg.*

Väglederskan: Oj, här var det mycket folk? Jag skulle bara fråga en snabb fråga. Går det bra?

Kolossen harklar sig och tittar upp i taket ointresserat.

Den tillfällige: Jag undrar om du kunde hjälpa de här två ungdomarna. De har frågor som jag inte kan svara på. Och så måste jag gå ett ärende. Vad gäller din fråga?

Väglederskan: Nej, det kan vi ta sedan. Ska ni komma med in till mig då?

Supplikanterna: Ja, gärna.

Den tillfällige: Då säger vi så.

Alla utom Den tillfällige går sin väg på led. Kolossen reser sig sist och följer de andra ut. Dörren stängs.

Den tillfällige: Jag måste få tag i radiohandlaren innan jag blir galen. *Reser sig och skyndar ut. Stänger dörren.*

25/3 2008, roman:

/---/

När nätterna blev alltför sena började han proppa i sig socker i alla möjliga former. Han drack kopiösa mängder Coca Cola och han knaprade i sig chokladkakor på ett maniskt sätt. På det sättet lyckades han hålla sig vaken och igång ännu en stund.

Men varje natt slutade likadant: Plötsligt orkade han bara inte längre och föll ihop på sängen. Han somnade med kläderna på och först efter några timmar, ibland inte förrän framåt morgonsidan, vaknade han till så pass att han kunde hasa sig ur byxorna och skjortan. Strumporna slet han av med två ryck och de hamnade som små bollar lite var som helst på golvet. Det var inte något sunt liv. Det var inte ens särskilt produktivt. Det lilla extra han lyckades uträtta under de sena nätterna förlorade han i sena, sega morgnar där det tog en evighet att komma igång. Det var en kraftansträngning bara att stiga upp och sedan dröjde det mycket länge innan det blev något vettigt gjort.

/---/

25/3 2008, diktsamling:

*

Jag förstår visnandet bättre nu. Det
angår mig mer och mer för varje vår.

*

Ännu kan jag lite glädjas åt till exempel
vårsolen. Men själva ”naturens uppvaknande”
lämnar mig nästan helt oberörd.

*

Mina bekymmer är överallt och gör sig
påmind: De hackar som hackspettar i
min skalle. Rätt som det är kommer det
att bli ett litet hål och doften av hjärna
kommer att sippra ut.

26/3 2008, drama:

/---/

Konrad: Vad heter det nu igen?

Petter: Fondkommission kanske.

Konrad: Ja, visst ja. Nu vet jag hur jag ska föra mig i fortsättningen.

Petter: Bra.

/---/

26/3 2008, roman

/---/

Plast i alla färger. Men kanske en viss övervikt för brunt och gult. Det finns förstås sådana objekt som har en naturlig färg i gult: traktorer och andra maskiner. Men annars kan man nog göra hur som helst. I synnerhet onödiga saker har godtyckliga färger.

/---/

26/3 2008, diktsamling:

Bränn ut

1.

Livsandarna och de andra knölarna,
tillfredställer de knotiga bölarna.

2.

Bisterhet betyder mycket i vår,
det underblåser hatet i vår kår.

3.

Med en mjuk fjäder kommer man,
i ett läge där det går att vara sann.

27/3 2008, drama:

En smak av bihåla

Roller: Jag, Robinson, Gulliver

Scenen: Ett fartyg naturligtvis. Jag, Robinson och Gulliver sitter och pokulerar.

Jag: Det går en smak av bihåla genom livet. Jag har en känsla av att det är dit vi återvänder hela tiden. Ni har en förväntan på att uppleva nya äventyr och det kan man ju verkligen unna er. Man kan också vara ganska säker på att ni får uppleva dem eftersom det står att läsa i alla böcker. Men det som inte riktigt blir klart i böckerna är vad som är själva normaliteten. Normaltillståndet. Det, mina herrar, skulle jag däremot kunna berätta om.

Robinson och Gulliver lyssnar och tänker

27/3 2008, roman:

/---/

-Blir det något bilköp i vår? frågade han nyfiket. – Jo, det kan väl hända att vi tjackar ny kärra. Man vill ju förnya sig ibland. Och vi har ju snackat om det länge, svarade Knut. Det är förstås tänkbart att det bara är skitsnack och ett sätt att få tiden att gå: att drömma om en ny bil till exempel. Men nu har jag väl ändå helt tappat greppet om berättarperspektivet i den här romanen. Jag är alldeles för mosig i huvudet. Jag undrar om det är bihåleinflammation?

/---/

27/3 2008, diktsamling:

Håll det kort

Det är inte utan att jag svettas
när jag tänker på de närmaste dagarnas
arbete.

I mitt yrke kan man inte ta dagen som den kommer.

*

Hjälp nu är vi i Västerås och ska byta tåg!

*

Slut för idag. Nu börjar dagen.

28/3 2008, drama:

Finnslätt – Twilight

Roller: Funäsdalen, Grövelsjön, Idre, Sälen och Bergslagsgubben

Scenen: Turistbuss på väg ut ur Västerås norrut. Skymning och Black Sabbath i radion skvalande.

Bergslagsgubben: Välkomna ska ni vara till denna färd in mot hjärtat av järnbrytarlandet. Vi beräknas anlända till Norberg cirka klockan 19.30. Ja, fy fan.

Funäsdalen: Jag är orolig. Vad är det här för en resa? Vart för han oss?

Grövelsjön: Jag var försiktigt optimistisk från början, men jag börjar hålla med dig om att det kanske inte är någon bra idé.

Funäsdalen: Nej, just det. Jag har alltid tyckt att idén var direkt konstig. Han därframme inger inte något förtroende.

Sälen: Äh, sluta nu! Ni gör oss bara nervösa. Meningen med det hela var ju i alla fall alla överens om.

Grövelsjön: Jaså, minsann! Det håller jag inte med om. Verkligen inte.

Bergslagsgubben: Vi reser tillsammans. Äntligen. Äntligen reser vi tillsammans. Vi har passerat Finnslätt och nu ska vi ta mig fan ta oss an en annan landsända.

Idre: ”Ände” borde det väl i all sin dar heta.

/---/

28/3 2008, roman:

/---/

Vem har gjort solen så rund och glödande? Vem har överhuvudtaget hittat på solen? Man kan ju undra. Det är ett landskap under solen som inte liknar någonting jag sett förut. Det finns underliga formationer överallt. Det är svårt att ens gissa vad som är byggnader och vad som är naturliga formationer. Solen äter sig in överallt men det uppstår inga skuggor. För min del är det här landskapet likgiltigt men kanske en aning skrämmande. En del färger tycker jag mig känna igen och de ger associationer till tidiga minnen, men i övrigt finns inget som ger fäste.

/---/

28/3 2008, diktsamling:

Ryktet är alltid betydligt överdrivet.
I mån av utrymme ryms vi alla.

*

Låt oss ta det riktigt lugn även om
paniken sprider sig runt omkring.

*

Eventuellt har vi flera på gång inom
ett antal veckor, dagar, eller timmar.

29/3 2008, diktsamling:

Vem fostrar gruvorna?

(Vad är det för fel på den här frågan?)

*

Vidrigt, över måttan vidrigt är detta spel
backgammon. Men hur var det nu – är frågan

relevant, ens?

*

Hårda bud! Vilken början. Låt oss sansa oss
och ge frågan en fair chance.

*

(En annan fråga: hur mycket engelska kan jag
egentligen?)

*

Vi får återkomma i den här frågan, som det heter.

29/3 2008, drama:

Vem fostrar gruvorna?

Roller: Lennart, Barbro och Viveca

Scenen: Ett fikarum med bokhyllor på väggarna. Kanske är det på ett universitet?

Barbro: Jag tyckte själva frågan var ganska ointressant. Det är så att man kan undra varför just vi skulle bjudas in för att diskutera den? Har ni fattat det?!

Viveca: Det är väl ett barn-problem och så tänker de som så att man borde fråga några barn-expertter. För det är ju vi...*fnissar*

Barbro: Kanske är det så. Det fattar väl jag också. Men ändå: Det gäller ju så mycket mer.

Lennart: Vadå mer? Det förstår jag inte. Fostra kan man väl göra vuxna också.
/---/

29/3 2008, roman:

/---/

-Vilka tror vi att vi är? Tror vi att vi är Bo Kaspers orkester?

/---/

30/3 2008, drama:

I djurparken

Roller: Horst som sköter lejonen, En pojke (besökare)

Scenen: Det är eftermiddag i en gammalmodig djurpark. Det är inte utan att man kan tro att det hela utspelar sig för mycket länge sedan. I fonden en lejonbur med två lejon som vandrar rastlöst fram och åter. Från höger kommer Pojken in på scenen och ställer sig med ryggen mot lejonen – vänd ut mot publiken.

Pojken: Vilken mild och lugn eftermiddag! Jag kan inte minnas att jag tidigare varit med om en så stilla dag. Jag är på väg till korvståndet för att skaffa mig lite mat i magen. Man blir hungrig av att titta på djur.

Horst in från vänster med en hink kött. Han går direkt fram till lejonburen och börjar mata lejonen genom att spetsa det ena köttstycket efter det andra på en grep som han håller in mellan gallerstängerna. Djuren låter sig väl smaka. Pojken vänder sig sakta och går tvekande fram mot Horst.

Pojken: God eftermiddag, min gode man!

Horst: Hm, se upp där så att det inte stänker på dig!

Pojken: Kors! Det var blodiga biffar, må jag säga.

Horst: Mmm.

Pojken: Själv hade jag tänkt mig en korv. Med bröd.

Horst: Korvståndet stänger snart. Det är bäst du skyndar dig om du vill handla något där idag.

Pojken: Jaså. *Han studerar med stigande intresse hur Horst förser lejonen med kött ur sin hink.*

/---/

30/3 2008, roman:

/---/

Vid Banhusgatan var trafiken tät. Det bildades köer av fordon och i en korsning hade någon slags olycka skett. De kunde se blåljusen på långt håll i det begynnande kvällsmörkret. Hans hade inte alls tänkt sig någon längre promenad – han kände sig rastlös och hade helst velat gå hem genast för att fortsätta packa. Det hade varit skönt att vara klar med det redan ikväll.

/---/

30/3 2008, diktsamling:

”Med trumpet i fjällen”

*

Det är sorg i luften och
det går att ana sig till världen.

Den står där, alldeles nära och
man skulle bara behöva sträcka ut

armen, känns det som.

*

Vad eller vem fostrar gruvorna? Med
stigande ålder och slitna leder. Någon

slags pedagogik måste det väl vara? Över
den blanka vattenytan svävar smådjur, in-

sekter, sländor, mygg. Och vi väntar på den
som har tagit sig an.

*

Bäst man vilar sig måste man börja gå
igen. Vila, gå, spela. Kan det vara något

religiöst påhitt detta? Att hålla reda på alla

hålen och urgröppningarna?

Vi kan inte vänta längre.

31/3 2008, drama:

Saxbett

Roller: Rosen, Tussilagon, Tulpanen och Bolltisteln

Scenen: En trädgård. Blommorna står där de står och kan inte annat. Ett moln drar förbi och lägger allt i skugga ibland. Sedan kommer solen tillbaka. Blommorna tittar på varandra och tänker.

Rosen: *till sig själv* Jag skulle inte vilja vara tulpan! Jag ryser när jag tänker på det. Bara vatten och vax. Ingen harmonisk struktur, inga nyanser. När saxen kommer – då säger det bara ”tjopp” – på ett vattnigt och samtidigt torrt sätt. Ingen seghet.
/---/

31/3 2008, roman:

/---/

Det är en vanlig, normal dag. Maskinerna surrar och det är alltså möjligt att utföra sina arbetsuppgifter. Det är fullt av dem överallt och de är våra verktyg. Ibland säger man att vi är deras fångar, men det tror jag inte på. Det som är skrämmande när man tänker på det är att vi är lika fulla av ofullkomligheter som de är. Varje gång de krånglar blir vi påmind om vår egen skröplighet.

Vilken mardröm jag hade i natt! Det var den värsta på många år. Jag vågade inte ens stiga upp när jag vaknade, mitt i natten. Men jag kan inte komma ihåg riktigt vad det rörde sig om. Den hänger inte kvar som en dimma över dagen, så där som det kan vara ibland. Den här är som bortblåst.

/---/

31/3 2008, diktsamling:

(Nu kommer jag fram till två avgrunder samtidigt. De är mörka och djupa)

*

Avgrund ett: Urspåring. Det började med en, som jag tror, god händelse. Sen har det spårat ur så långsamt att jag inte förstått det förrän nu.

*

Avgrund två: Tiden. Nya, tydliga rysningar av ålder. Jag höll på att skriva "vittringar" (det gjorde jag också). Så knyts avgrunderna ihop till en enda.